

Smule Bevægelse, og det vil vise sig, naar man vil efterse Loven af 10de September 1880, at der er en vis Besøvelse for Kommunalbestyrelserne til at bevæge Grundskatten, men kun en vis Besøvelse; den Naas for Resten fast og maa kun være en mindre Del af Skatten, idet Lovgivningsmagten ligesom har henvist til, at det resterende for Byernes Vedkommende skal dækkes af en personlig Skat. For Københavns Vedkommende findes der ikke en saadan Udvej, og for det Krav maa man se at finde en Udvej. Nu siger ærede Medlemmer, at de ville undersøge Kommunens Status langt videre, end de have haft Lejlighed til, men jeg antager dog ikke, at man vil være Revisorer her; jeg antager, at naar man faar Budgetter og Regnskaber — og de staa til ærede Medlemmers Raadighed indtil den sidste Tid — vil man dog vel ikke kritisere paa den Maade, at man vil se, om Kommunen i de enkelte Tilfælde har bevilget rigtig. Man maa nøjes med en almindelig Oversigt; thi da de kommunale Bestyrelser have Selvstyre ifølge Loven, kan man ikke anlægge andet Synspunkt. For mig er der ikke Spørgsmaal om, at København jo burde skaffes en Stilling, ifølge hvilken den kan tilvejebringe sine Midler. Men er man misfornøjet med den her foreslaede Vej, kan man tale om delvis at gaa en anden Vej. Jeg har ikke noget mod Overvejelser i den Retning; men jeg maa dog hævde lige over for det ærede Medlem for Københavns 4de Valgtres (Scharling), at dette væsentlig er en Lejlighedslov, som slet ikke forudsætter, at man ikke senere kan komme ind paa andre Forhandlinger. At lade den gælde paa bestemt Tid er uhenigtsmæssigt og upraktisk; thi naar man har aabnet Lejlighed til en Ligning, kan man ikke tage den bort igen; paa Aaremaal anser jeg det ikke for rigtig at give Loven. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 3dje Valgtres (Lauher) sagde, at Loven af 19de Februar 1861 skulde forelægges til Revision, og det var slet i Fjor paa en Maade, som det ærede Medlem ikke billigede. Efter Forhandlinger med Kommunalbestyrelsen blev den forelagt paa den Maade, men det ærede Medlem siger, at den skulde forelægges igen, og det har jeg ikke benægtet, den kan. Men det ærede Medlem maa vide, at det Udvalg, der var nedsat i Landstinget, ønskede, at man særlig skulde optage Spørgsmaalet om Skatteprocenten til Lovgivning, og det er det, jeg har tilladt mig her at gøre. Det forekommer mig, at der har været god Forstand deri. Man kan naturligvis gøre Indbendinger paa enhver Maade lige over for

den Skatteprocent, der skal bevilges. Man kan forlange Skatten lagt over paa andre Grundlag, og det har man gjort i rigelig Grad. Men naar man gør det, gaar man unægtelig ad andre Veje, end der hidtil har været Tendens til hos Lovgivningsmagten. Der har ikke været Tendens til at favorisere Beskatningen paa Grundejendomme. Er den der nu, kunne vi tale derom. Jeg har ikke noget derimod, men jeg ved ikke, hvorledes Københavns Kommunalbestyrelse vil stille sig over for et saadant Spørgsmaal. Naar der er Tale om, hvad Grundskatten — jeg mener dermed Skatten paa fast Ejendom — betyder i København lige over for Indkomstskatten, skal jeg nævne, at i 1880 var Grundskatten 2,222,805 Kr., Indkomstskatten 1,515,567 Kr., og naar jeg gaar til 1890, var Grundskatten 3,092,003 Kr., Indkomstskatten 2,386,272 Kr. Naar man ser nærmere paa Tallene, vil man finde, at disse Skatter ere groede med lige store Summer, men selvfølgelig ikke i samme Forhold; thi det er klart, at Indkomstskatten forholdsvis er groet langt stærkere end Grundskatten. Det maatte den, forudsat, at Kommunen havde disse Midler behov; thi Grundskatten er fast, og den vokser væsentlig kun ved Nybygninger, og maa jo komme til at vokse, saa længe Byen gaar frem. Komme vi til Købstæderne, da er Forholdet ganske anderledes. Der var i 1888 Grund- og Husskatten 542,935 Kr., altsaa omtrent 600,000 Kr., og Formue- og Lejligheds-skatten 3,054,000 Kr.; men dette er det i Henhold til den gældende Lovgivning, som ubetinget har villet affasse Næringsbeskatning, som har fastslaaet Grundskatten, og ikke vil taale, at den forhøjes, og som udelukkende har henvist Kommunerne til at dække deres Behov gennem en Formue- og Lejligheds-skat. Forholdet er altsaa det, at alle Kommuner i Landet, København undtagen, have en legal Adgang til gennem Beskatning af Kommunens Beboere og Ejendomme at tilvejebringe de Midler, som Kommunens Behov udkræver. Denne Adgang mangler København, og derfor er det, dette Forslag er forelagt, som det er. Om man vil søge andre Udveje, kan man jo tale om; det kan komme under Overvejelse, men jeg tror, at Behovet er der, og jeg tror ikke, at Lovgivningsmagten kan unddrage sig for at gennemføre noget, som sætter Københavns Kommune i Stand til at tilvejebringe de Midler, som Kommunens Behov udkræver.

Bjerre: Jeg vil blot gøre et Par Bemærkninger i Anledning af dette Forslag. Den første er da den, at jeg fraraader det høje